

ABD'deki 3 Kasım Seçimleri Üzerine Emrah Cilasun ile Röportaj

05.10.2020 • Güncel Müdahaleler • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Ercan Jan Aktaş'ın* tarihçi ve yazar Emrah Cilasun ile yaptığı aşağıdaki röportaj 5 Ekim 2020 tarihinde *ArtıGerçek* web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: <https://amp.artigercek.com/haberler/amerika-secimlerini-uzun-yillardir-almanya-da-yasayan-tarihci-emrah-cilasun-ile-konustuk>

3 Kasım'da Amerika yapılacak başkanlık seçimleri üzerine tartışmalar devam ederken haber portallarına Rus Senatör Aleksey Puşkov'un bir açıklaması düştü. Bana da oldukça ilginç gelen bu açıklamada Puşkov; ABD başkanlık seçimlerini Demokratların adayı Joe Biden'ın kazanması durumunda Washington'da 'neoliberal-Troçkist bir koalisyonun' iktidara geleceğini açıkladı. Bundan ne anlamak gerekiyor?

Yanıt:

Buradan anlaşılması gereken şey Puşkov'un tam bir cahil olduğudur. Zira Rus senatör ABD'de yaşayan halkın ve dünyanın tepesinde tehditkar bir faşizm kılıcının nasıl sallanmakta olduğunun farkında bile değil

İsterseniz gelin sizinle zaman tüneline bir yolculuğa çıkalım. Kendimizi 1933 Mart'ında Berlin'de varsayalım. Ve ben size "Yahu, eğer seçimi Alman Sosyal Demokratları ve Liberalleri kazanacak olursa..." diye bir söylev çekmeye başlasaydım, siz de bana haklı olarak, "Kardeş kendine gel. Durumun farkında değil misin sen? 1921'den beri ırkçı, bilim karşıtı, Yahudi, Çingene, eşcinsel, komünist, sosyal demokrat, liberal düşmanı, adım adım gelmekte olan bir faşizm tehlikesi var. Şayet iktidara gelecek olurlarsa her türlü toplanma, yürüyüş ve protesto hakkını gasp edecekler. Basın masın, görev mrev hak getire... Silahlı milisleri olan SA'larla

zaten gün be gün terör estiriyorlardı şimdi bunu devlet katında tahkim edip, çok daha beterini yaparak devam ettirecekler.

Hatta Almanya ile de sınırlı kalmayıp, dünyayı ateş topuna çevirecekler. Sen neden bahsediyorsun” diye uyarmaz mıydınız?

Bakınız! Tarih tekerrür etmez, fakat tarihten çıkartacağınız tecrübeyle günümüz arasında bal gibi de paralellikler kurmak mümkün. 2016’dan beri ABD’nin başında bulunan, gün be gün kendi rejimini tahkim etmeye çalışan kaçık bir Trump (ve Pence) evet belki Hitler’inkine benzer bir bıyığa sahip değil, ancak Hitler’e rahmet okutmaya hazır bir faşist. Hitler’in başına geçtiği Almanya (evet emperyalistti ve dünya jandarması olmak istiyordu ama) bugünkü ABD gibi dünyanın jandarması değildi. Hitler’in elinin altında binlerce nükleer başlıklı füze yoktu. Fakat Trump’ın elinin altında muazzam bir nükleer mühimmat bulunmakta. Lütfen bunun dünya açısından ne gibi bir felaket anlamına geleceğini bir düşünün.

Amerika’daki seçim anketleri Biden’in her zaman önde gösteriyor. Bir yerde Trump’ın kazanması mucize gibi görünüyor. Ancak bizler sandıklardaki sonuçların nasıl hazırlandığını Türkiye ve Belarus seçim sonuçlarından biliyoruz. 7 Haziran 2015 tarihinde AKP tek başına iktidar olması için gereken oyu tahvil edemedi. Ancak iktidar/devlet olma hakkını kullanarak sahnelediği oyunlar/şiddet eksenini ile 1 Kasım 2015’de istediği rakamsal çokluğa erişti. Belarus’da 26 yıldır iktidarda olan Aleksandr Lukaşenko’nun 9 Ağustos seçimlerinde %80.10’luk seçim “zaferini” ilan ederken sokaklar prorestolar ile doldu. Bütün bunlardan hareketle sandık günümüz için ne demek? Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Yanıt:

“Sandıktan başlayalım” derim. Seçimler, burjuva diktatörlüğü altında “demokrasi” (yani sınıfların atomize olduğu, burjuva sınıfının bütün bir toplumu ezip, sömürmekte kendisine demokrasi tanıdığı ve adını büyük harfle yazdığı “Demokrasi”) tilsimi üzerinden yaratılan bir mitolojiyle, halk kitlelerini toplumda “kökten bir şeylerin değişeceğine” inandırır. Seçimlerle bir takım kozmetik değişiklikler, reformlar olmaz değil, bunlar olur. Ancak toplumun temel çelişkileri mesela, ırkçılık, polis şiddeti, göçmen avcılığı, kadınlara ve LGBTQ bireylere karşı

baskı ve şiddet, savaş politikaları ve tüm bunlara can suyunu veren kapitalist üretim ilişkileri seçimle YIKILAMAZ ve DÖNÜŞTÜRÜLEMEZ.

Siz hiç ömrü hayatınızda “İnsanların karınlarını doyurma hakkı vardır. Onun için insanların karınlarını parasız, özgürce ve serbestçe doyurma haklarını hadi gelin oylayalım” diye bir seçim yapıldığını gördünüz mü? Veya “Hadi gelin topluma hakim olan üretim ilişkilerini oya sunalım” diye seçime gidildiğine tanık oldunuz mu? Bunların bırakalım tümünü, bir miktarını bile yapmaya kalkarsanız sonunuz ya Santiago’daki Başkanlık Sarayı’nda öldürülen Salvador Allende olur, ya da işkencede katledilen Terzi Fikri olur.

O yüzden burjuva dünyanın bize vaaz ettiği seçimlerin “köklü değişim” olduğu/olabileceği şeklindeki illüzyona kapılmamak gerekir. Hatta seçimlerin sosyalist bir toplumda bile mesela sınıfları ve sınıfsal ayrımları ortadan kaldırmayacağını, bunun için toplumun daha köklü devrimci bir transformasyona muhtaç olduğunun mütemadiyen altının çizilmesi şarttır.

Faşistlere gelince... Onlar bir sürü demagoji, dalavere ve açıktan toplumun bir kısmını ötekileştirerek resmi ve gayri resmi silahlı güçlerini seferber ederek seçimlere (mü)dahil olurlar. Ve bir kez iktidarı ele geçince, bir de bakmışsınız bir daha gitmemek üzere sandıktan çıkıp gelirler. Yani? Burjuva diktatörlüğünün *bir biçimi* olan burjuva demokrasisinin imkanlarıyla iktidara gelirler. Kendi faşist rejimlerini tahkim ederek burjuva diktatörlüğünün *özüne* -yani kapitalist üretim ilişkileri temelinde topyekun baskı ve sömürüye- sadık kalırlar, bununla birlikte onun burjuva demokratik biçimini, normlarını ellerinin tersiyle itip burjuva demokrasisiyle de çelişkiye düşerler. Ve ne ilginçtir ki, onları koltuklarından defetmek burjuva demokrasisini destekleyen ve faşist olmayan hakim sınıflara değil, başkalarına nasip olur... Hatırlayalım! 1933’de sandıktan çıkan Hitler’i dünyayı kana buladıktan 12 sene sonra, esas olarak bir tek Kızıl Ordu’nun gücü ezip tarihin çöplüğüne atabilmiştir.

Şimdi gelelim sorunuzda verdiğiniz Belarus ve Türkiye örneklerine... Bunların hepsi doğru. Fakat arada yine de bir fark var. Belarus ve Türkiye’de buz gibi bir faşizm hüküm sürmektedir. Her iki ülke de kendi çaplarında ve kendi liglerinde, hem kendi halklarının hem de buldukları coğrafyadaki halkların başlarına beladır. Fakat ne Lukashenko ne de Erdoğan, dünyada 800 askeri üsse ve devasa nükleer bir güce sahip emperyalist bir jandarmanın ilelebet başına

geçmeye kararlı Donald Trump faşistinin eline su dökülebilir.

Hareket olarak ABD çıkışlı olmanızdan kaynaklı, seçimleri daha yakından izliyorsunuzdur. Trump her şekilde sandıkta çıkma iddiasında. Seçim ve sandık denklemi ile siyaset yürütülürken sandıkta çıkmama ihtimalinin olmaması gibi bir duruma çalışmak ne demek?

Yanıt:

Bakın bu sorunuzun içinde üzerinde durulması gereken birden çok öge bulunmakta. İsterseniz tek tek gidelim.

Her şeyden evvel, ben Bob Avakian'ın mimarı olduğu Yeni Komünizm'in taraftarı olmaktan gurur duyan bir entelektüelim. Onun sözcüsü değilim. Yeni Komünizm'in Türkiyeli bir taraftarı olarak da bu, "ABD çıkışlı hareket" tanımınıza tersinden bakabilmek için sizinle tekrardan zaman tüneline bir yolculuğa çıkmak isterim.

Düşünün bir. Sene 1848. Avrupa'da Karl Marx ve Friedrich Engels adında iki kişinin kaleme aldıkları *Komünist Partisi Manifestosu* yayımlanmış. Bu eserde 1789 Fransız Burjuva Devrimi ile başlayan ve bütün bir dünyaya yön veren burjuva toplumunun bütün bir siyasi, iktisadi ve felsefi konumu adeta ameliyat masasına yatırılmış ve bunların neden ilerici olamayacağı anlatılmış. Bu toplumun bağrında doğan bir sınıfa yani proletaryaya dikkat çekilmiş. Bu sınıfın bilimsel sosyalizm (Marksizm) temelinde neden ve nasıl komünist bir devrim yapması gerektiği, kapitalist üretim ilişkilerinin insanlığa verdiği tüm acılardan kurtulabilmek ve sınıfsız, sömürsüz komünist bir topluma varabilmek için tüm sınıfların, bunlar arasındaki toplumsal ilişkilerin ve tüm bunlara ruhunu veren hatalı fikirlerin ortadan kaldırılması için bir geçiş aşaması olarak *proletaryanın diktatörlüğünün* neden zorunlu olduğu anlatılmış. Şimdi biz bu eseri okuyup ondan yana tercihimizi yapmış olsak ve yazarlarını taktir etsek "Avrupa çıkışlı" mı oluruz? Yine aynı düşünce dalgası üzerinden Lenin'in ve Mao Zedong'un komünizme katkılarını kabullenmiş olsak ve onları taktir etsek bu kez de "Rusya çıkışlı" veya "Çin çıkışlı" mı oluruz? Türkiye'de burjuvazinin, gericilerin ve faşistlerin komünistleri, devrimcileri karalamak için kullandıkları şiarlardan biri "Komünistler Moskova'ya" değil miydi?

Siz sorunuzda zikretmediniz ama ben söyleyeyim. “ABD çıkışlı” demenizin nedeni, Devrimci Komünist Parti, ABD’nin önderi Bob Avakian’ının mimarı olduğu *Yeni Komünizm*’dir.

Bakınız. 1848’de Marx ve Engels ile başlayan, Lenin’in önderliğinde 1917 Ekim Devrimi ile Rusya’da sosyalist bir devletle somut bir hal alan ve 1966’da Büyük Proleter Kültür Devrimi ile Mao Zedong’un önderliğinde “proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini devam ettiren” komünizm serüveninin birinci evresi, 1976’da yaşanan karşı devrimci darbe sonucunda Kızıl Çin’in kapitalist Çin olmasıyla birlikte sona ermiştir.

50 yıllık teorik ve pratik, devrimci komünist tecrübesiyle Bob Avakian, 21. yüzyılda insanlığın önüne mimarı olduğu Yeni Komünizm’i koymuştur. Bu yeni komünizm, 150 yıllık komünizmin esas olarak olumlu teorik ve pratik tecrübelerinin ve tali plandaki Marksizm’e ters gelen anti bilimsel kritik çelişkilerinden köklü bir kopuşun, fakat aynı zamanda gerçekleştirmiş olduğu teorik atılımların üzerinde yükselmektedir. Bahsettiğim kritik çelişkileri ve onlardan nasıl kökten kopulduğunu, teorik atılımların neler olduğunu merak edenlerin Bob Avakian’ın eserlerini incelemelerini öneririm... İşte bunun içindir ki, mesele “ABD çıkışlı” olup olmamak değildir. Bob Avakian ve onun mimarı olduğu Yeni Komünizm’in bilimsel olup olmadığı ve objektif gerçekliğe temas edip etmediği meselesidir. Dolayısıyla meseleye milliyetçi saiklerle bakmamak gerek.

Gelelim ABD seçimlerinin “takip edilmesine”... İster “ABD çıkışlı” olun ister olmayın, 2020 Kasım’ında yapılacak olan ABD seçimleri geçmiştekilerinden çok daha fazla ciddiye alınmalı ve dikkatle takip edilmelidir. Neden? Çünkü insanlık açısından bu seçimler tüm dünyada olumlu ya da olumsuz ama her halükarda RADİKAL değişiklikleri içinde barındıracak yeni bir dönüm noktasının kapısını aralayacaktır.

Gelin “olumsuz radikal” olasılıkları bir hayal edelim. Evvela, kurulduğu günden beri önce yerlilerin soykırımı uğradığı daha sonra da milyonlarca kölenin kemikleri üzerine bina edilmiş ABD emperyalizminin, Demokratlar ve Cumhuriyetçiler diye ikiye bölünmüş hakim sınıflarıyla el ele, özellikle de 2. Dünya Savaşı’ndan sonra Batı Avrupalı emperyalistlerle birlikte, kapitalist-emperyalist yağma ve talanlarla, sermayenin birikim merkezlerinde (yani kendi ülkelerinde) bireyseliğe ve asalaklığa dayalı nasıl bir “burjuva demokrasisi” tutkalıyla, toplumu bir arada tuttuklarını hatırlayalım.

Bakın, kapitalist emperyalist dünyanın içerisinde debelendiği bir dizi iktisadi, siyasi nedenden ötürü bu tutkal artık tutmaz oldu. Batılı emperyalist ülkelerde, Jefforson demokrasisini, çağdaş uygarlığı, insan hak ve hürriyetlerini, eşitlik-özgürlük-kardeşlik şiarını, Ludwig van Beethoven'ın 9. Sefonisini terennüm eden burjuva diktatörlüğünün burjuva demokrat hakim sınıflarına karşı güçlü bir sağ ve faşist dalga kabarmakta. (Buna *sağ popülizm* demek esasen kafayı kuma gömmek demektir. Bunu söyleyenleri 1933'e ışınlasak, Alman Nazi partisine "sağ popülist", Adolf Hitler'e de "popülist lider" mi diyeceklerdi?) Bu faşist dalga, 1945 sonrası bildiğimiz, alıştığımız tüm burjuva demokratik NORMLARI alaşağı etmek üzere bangır bangır geliyor...

Bakın ABD'deki George Floyd eylemlerinin başından bu yana 30 kişi katledildi. Polisin ırkçı cinayetlerini, Trump milislerinin M-16'larla sokaklarda cirit atıp, protestocuları kurşunlamalarını, bu iğrenç herifin nasıl bir kadın düşmanı olduğunu, nasıl bilim denince kudurduğunu, "Yahu bizim yasalarımızla bu tip şeyler mümkün değil" diyenlere, adeta "Başlatma şimdi yasandan!" diye efelendiğini duyarlı olan herkes biliyor. Hatta Trump'ın Meksika sınırına duvar örmesi, "bok çukuru" dediği göçmenleri toplama kampına tıkması, göçmen çocuklarını nasıl ebeveynlerinden koparttığı da biliniyor... Ancak geçenlerde *The Guardian*'ın geçtiği bir haber tüm bu faşist uygulamaların üzerine adeta tüy dikmiştir. Meksika sınırına yakın toplama kamplarından birinde göçmen kadınlar narkozla uyutulmakta, rahimleri alınıp dikildikten sonra sınır dışı edilmektedirler.

Tüm bunları ve daha fazlasını yapmaya namzet bir faşistin "özgür dünyanın" başına geçtiğini bir düşünün. Bizim ünlü "İmam-cemaat" sözünü hatırlayacak olursak, Trump'ın açacağı bu faşist yolun tüm dünyada Le Pen, AfD, Bolsonaro, Duterte, Erdoğan, Mudi ve daha nice küçük Trump'lara nasıl bir ilham kaynağı olabileceğini tasavvur edebiliyor musunuz?

Burada kısa bir ara verelim ve "olumlu olasılıklar"ın neler olabileceğine bakmadan evvel, ilkin sorunuzun "her şekilde sandıktan çıkma iddiası" ile "çıkıma ihtimali" boyutu üzerinde duralım. Burjuva demokratik normları hiçe saydığı için bu faşist, mektupla seçimi şimdiden "şaibeli" diye damgaladı. COVID-19'dan ötürü 200 binin üzerinde ölüme neden olan Trump/Pence faşist rejimi böylece sandık başında virüse yakalanma riskini almak istemeyen, özellikle 65 yaş üstü seçmeni mektupla seçime dahil olmaması için ekarte etmekte. Adeta

“eşegi sağlam kazığa” bağlarcasına posta kutularını ve posta merkezlerindeki mektup oyları için konulan makineleri sökmekte. Bitmedi! ABD seçimlerine başından beri zaten umarsız olan, sandığa bugüne kadar hiç gitmemiş Siyahi kitlelerin buldukları gettolarda olası seçim ilgisinin bastırılması için ve Trump aleyhine oyların çıkabileceği yerlerde, seçim sandıklarının konulacağı noktalara, güya “seçim güvenliğini” sağlamak üzere Trump gönüllülerinden oluşan eski şerif, polis ve savaş gazilerinden 50 bin faşist şimdiden örgütlenmiş durumda. Bu açık terörden ötürü, bir dizi sandık başında görev almak isteyen insan, bu haydutlarla burun buruna gelmemek için şimdiden sinmiş durumda.

Bitmedi! Olası seçim sonuçlarının başa baş ve/veya Trump aleyhine sonuçlanabileceği eyaletlerde, karar verici yargı organları (Eyalet Yüksek Mahkemeleri) ne zamandan beri Trump’ın yaptığı atamalarla yandaş yargıçların elinde. Bitmedi! Hatta ABD’nin en yüksek yargı organı olan Anayasa Mahkemesi’nde de Trump şimdi çoğunluğu kendi yandaşı faşist, Hristiyan faşist yargıçlarla 6’ya 3 elde etmiş vaziyette.

Bitmedi! Bütün bu kural tanımaz, hileli oyunun gene de işe yaramazlığı Trump açısından belli olacak olursa, bir OHAL kararıyla seçimlerin iptal edilmesi mümkün. Bitmedi! Seçime gider ve sonuçtan memnun olmayacak olursa, Beyaz Saray’dan barışçıl çıkmayacağını da daha geçtiğimiz gün yaptığı basın toplantısında “bakarız” diye adeta teyit etti. Ve tabii tahmin edebileceğiniz üzere bitmedi. Tüm bunlar da işe yaramazsa bir iç savaş çıkartması bile gayet akut bir tehlike olarak siyaset sahnesinin orta yerinde durmakta. Bu İç Savaş tehlikesinin abartıldığını düşünecek olanlara, Trump yanlısı Iowa eyaletinin faşist Kongre Üyesi Steve King’in LGBTQ bireyleri aşağılayarak söylediklerini hatırlamak yerinde olacaktır: *“Millet yeni bir iç savaş hakkında konuşmaya devam ediyor. Bir tarafta yaklaşık 8 trilyon mermi bulunurken, diğer taraf hangi tuvaleti kullanacağını dahi bilmiyor.”* [Bkz: “Steve King posts meme warning that red states have ‘8 trillion bullets’ in event of civil war” <https://www.washingtonpost.com/politics/2019/03/18/steve-king-posts-meme-warning-that-red-states-have-trillion-bullets-event-civil-war/>]

Gördüğünüz gibi manzara bu. Şimdi bu manzara karşısında radikal “olumlu olasılıkların” neler olabileceğini konuşabiliriz. Burada müsademizle Bob Avakian’ın 22 Eylül 2020 tarihli

makalesinden [Bkz: Bob Avakian, “Trump’ın Faşizmi—Her Gün Daha Bariz ve Daha Tehlikeli: Kararlı Bir Mücadele ve Devasa Bir Hareket Bunu Nasıl Yenebilir?” <http://yenikomunizm.com/trumpin-fasizmi-her-gun-daha-bariz-ve-daha-tehlikeli-kararli-bir-mucadele-ve-devasa-bir-hareket-bunu-nasil-yenebilir/>] uzun olma pahasına şu sözlerini aktarmak pek yerinde olacaktır:

“Peki ama bu doğruysa, bu rejim iktidardan nasıl uzaklaştırılabilir? – ve özellikle de kitlesel bir seferberlik bu rejimi gitmeye nasıl zorlayabilir?”

Şunu hayal edin.

RefuseFascism.org’un çalışmalarıyla halihazırda ulaşılan, harekete geçirilen ve bu faşist rejim HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebini yükselten binlerce kişi artan sayıda örgütlenmenin köklerini oluşturuyor, -doğrudan temas ile, sosyal medya ve diğer yollarla- ailelerine, arkadaşlarına ve kendi topluluklarına ulaşıyorlar ve buna her çeşit insan ve grup da dahil. Bu rejimin temsil ettiği her şeye karşı nefretlerini paylaşan ve harekete geçen binlerce kişi böylece daha da büyüyen ve giderek daha çeşitli hale gelen kitle hareketine dahil oluyor. Çok daha fazla sayıda kişi bu süreçte örgütçü oluyor.

İrkçi baskıya ve polis terörüne karşı kitlesel protestolarda olduğu gibi, insanların 3 Ekim’den itibaren her gün sokaklarda harekete geçtiğini, bu rejimin hemen şimdi gitmesi talebiyle birleştiğini, şiddet içermeyen ama kararlı gösterilerle Faşizmi Reddet’in çağrısına yanıt verdiğini bir hayal edin. Bu seferberlikler büyüyor, genişliyor ve çoğalıyor. Polis vahşeti ve cinayetlerinin sürmesine öfkelenen çok sayıda kişinin katılımıyla; çevrenin tahrip edilmesine; sınırdaki toplama kamplarındaki kafeslerdeki çocuk ve on binlerce göçmenin durumuna; Trump’ın COVID pandemisine ilişkin kalpsiz ve umursamaz ihmalkarlıkları ve yalanlarına, orantısız bir şekilde Siyahi, Melez ve Yerli halklardan on binlerce gereksiz ölüme neden olmasına, rejimin faşist bağnazlığının ve baskısının bir başka aracı olan Yüksek Mahkeme’ye yönelik amansız hamlelerine karşı olan, tüm bunlardan rahatsız olan ve tüm bunların bu faşist rejim tarafından yönlendirildiğini ve sürmekte olan günlük seferberliklere katılarak öfkelerini birbirine bağlayarak daha da net bir şekilde görmeye başlayan, toplumun her kesiminden pek çok kişi HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! birleştirici talebiyle mücadele ediyor.

Bir Düşünün: Öğrenciler, öğretmenler, bilim insanları, tıp uzmanları, avukatlar, din adamları ve onların cemaatleri, sendikalar, sivil hak ve adalet örgütleri, sanatçılar, sporcular ve kültürel arenadaki diğerleri... tüm bunlar ve diğer kesimler çağrıyı üstleniyor ve mücadeleyi güçlendirmek için harekete geçiyor. Ünlüler ve birçok alandan önde gelen kişi kendi platformlarını bu mesajı daha da yaymak ve daha büyük sayıları harekete geçirmek için kullanıyor.

Bu rejimin suçları gün geçtikçe artarken; beyazların üstünlüğünü, erkeklerin üstünlüğünü savunan düşünceler ve diğer bağnazlıklar hızla yayılıyor; oyları bastırmak ve seçimleri gasp etmek için harekete geçiyorlar; seçim sonuçlarına bakılmaksızın iktidarda kalmak için şiddet yoluyla tehdit edip ve şiddeti serbest bırakıyorlar; giderek artan bir şekilde 'Adalet Bakanlığını' bariz bir kanunsuz baskı aracına dönüştürüyorlar, insanları temel haklardan mahrum ediyorlar bir yandan da tüm bu 'Anayasal' ve 'yasal' ilan edecek bir Yüksek Mahkemeye müdahale ediyorlar — Bütün bunlar ve daha fazlası giderek daha bariz hale gelirken ve planlanan seçimin yaklaşmasıyla baş döndürücü bir şekilde hızlanırken, toplumun geniş kesimleri bununla başa çıkmak için seçimin yeterli olmayacağını farkına varmaya başlıyor. 'Normal siyasi sürece' pasifçe bağlı kalmayı bir kenara bırakarak, faşist haydutların tehditleri ve saldırıları karşısında

korkuyu yenerek, ülkenin dört bir yanındaki sıradan halk kitleleri, büyüyen dalgalar halinde sokaklara çıkıyor, devam eden HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebi etrafında birleşiyor, henüz seferberlik olmayan yerlerde kendileri bu tür seferberlikleri başlatıyorlar. Bu durum, ülkeyi bir bütün olarak yutan, siyasi angajman koşullarını dramatik bir şekilde değiştiren, her siyasi rakibi ve toplumdaki tüm egemen kurumları yükselen bu kararlı kitlesel direniş dalgasına yanıt vermeye zorlayan muazzam bir yükselişe dönüşüyor. Bu artan seferberlik, bu ülkede ve uluslararası alanda medyanın ilgisinin merkezine kayıyor. Dünyanın her yerinden halklar bunu fark ediyor, bundan ilham alıyor ve dayanışma ve destek için gösteriler düzenliyor.

Şunu bir hayal edin: Demokrat Partili siyasetçilerin ve yetkililerin birdenbire, tüm öfke ve hoşnutsuzluğu, faşist rejim tarafından her gün müdahale edilen ve şiddet yoluyla dağıtılan bir seçime aktaramayacaklarını fark etmek zorunda kaldıklarını bir hayal edin. Bu siyasetçiler, şu an HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebini yükselten gösterici kitlelerinin duygularıyla özdeşleştiklerini beyan ediyorlar! Ve mitinglerde kitleleri düzen içine yönlendiren konuşmacılar bulundurmaya çalışıyorlar. Ancak göstericilerin artan anlayış ve kararlılığı göz önüne alındığında, bu politikacıların çabaları sadece bu seferberliklere daha da fazla sayıda katılıma neden oluyor - ve rejimin ve onun üniformalı faşist destekçilerinin artan tehditleri ve baskı ve şiddet eylemleri karşısında bile bu seferberlikler gittikçe büyümeye devam ediyor; HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebi daha da güçlü bir şekilde göklere yükseliyor.

Bu yoğunlaşan durumla karşı karşıya kalan Demokrat Parti liderleri, durumu kontrol etmenin ve "düzenli bir sürecin" bir kısmını yeniden kurmanın tek yolunun, Trump/Pence rejiminin gitmesi talebini üstlenmek olduğunun hesabını yapıyorlar. Bu rejimin müdahale ettiği ve 'özgür ve adil' bir süreç olarak ilerlemesini engellediği planlanmış bir seçimden önce -hemen şimdi- gitmesi gerektiğini değerlendiriyorlar.

Demokratların bu hamlesine, hükümette güçlü pozisyonlarda bulunan başkaları da katılıyor (veya perde arkasından bunu destekliyor), hatta en nihayetinde kendi siyasi hedeflerine ve kişisel hırslarına bu rejimden koparak ve diğer 'liderlerin' etrafında yeniden gruplaşarak daha iyi hizmet edileceğine karar veren bazı Cumhuriyetçi politikacılar da bu sürece dahil oluyor. Trump (ve Pence), bu yönetici sınıf güçleri tarafından 'ya istifa edecekleri ya da görevden

alınacakları' ultiatomuyla karşı karşıya kalıyor. Ve bu talebi dile getirenler; Trump (ve Pence) eğer ayrılmayı reddederse arkalarında bunu uygulayacak kurumsal güce sahip olduklarını da açıkça belirtiyor.

Bunu bir hayal edin!

Elbette işlerin tam olarak nerede biteceğini söylemek imkansız ve başarının 'garantisi' de yok. Ama bunlar mümkün."

"Trump sandıkta çıkmasa da zaten gitmeyecek" diyenlerin hiç de azınlıkta olmadığı bir zaman diliminde bütün bu gelişmeler verili parlamenter/başkanlık sistemlerinin sorgulanması gibi bir sonuç açığa çıkarıyor mu? Bu yönlü tartışmalar var mı?

Yanıt:

Hayır, bildiğim kadarıyla böylesi tartışmalar gündemde değil. Tam aksine "demokrasimiz daha güçlü olursa, bu faşistler "yer" bulamaz" diyenler var. Fakat başından beri Bob Avakian'ın vurguladığı şu iki seçenek var: *"İki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek - veya devrim yapacağız!"*

Neden?

Çünkü bu kapitalist-emperyalist toplum ister parlamenter isterse de başkanlık sistemiyle idare edilsin ister Demokrat ister Cumhuriyetçi bir hükümet tarafından yönetilsin; ırkçılığı, yabancı düşmanlığını, beyaz üstünlüğünü, polis cinayetlerini, bilim karşıtlığını, kadın ve LGBTQ düşmanlığını, çevre tahribatını, emperyalist savaşları ortadan kaldıramaz, bunları reform edemez.

Neden?

Çünkü tüm bu çelişkiler kapitalist-emperyalist toplumun bağrından fıskıran ve onun bizzat kendisi tarafından üretilen, aynı anda hem kendisini besleyen ama hem de kendisini kemiren TEMEL çelişkileridir. Velhasıl böylesi bir sistemin devrilmesi insanlık için son derece hayırlıdır. Avakian'ın siyaset sahnesinin tam orta yerine getirip koyduğu, kitleler tarafından hem

tartışılması istenen, arzu edilen ve mümkün olan köklü sorun budur.

ABD’de Trump, Rusya’da Putin, Belarus’da Lukaşenko, Türkiye’de Erdoğan...Küresel anlamda sizce dünya nasıl bir zaman denklemi içinden geçiyor? Her biri ölene kadar iktidar olma derdindeler. Bu durum bunların bireysel beklenti ve çıkarları mı yoksa kapitalist sistemin mi bunların bu koltuklarda kalmasına ihtiyacı var?

Yanıt:

Sizi tenzih ederim. Burjuvazi anti-komünizm yaparken -hele hele son 30 senedir- kafamızı şişirdi. Çok enteresandır. Stalin’i veya Mao’yu “şeytanlaştırırken” (onların “katlettiği kurbanlardan” bahsederlerken... Bu arada verdikleri kurban sayısına dikkat edin. Hitler’in sorumlu olduğu 2. Dünya Savaşı’nın ve onun 56 milyon kurbanının hep iki hatta üç mislidir) bu “şeytanlığın” köklerinin aslında tek tek bireylerde yatmadığı; üretim ilişkilerinden, sosyal ilişkilere ve kültüre kadar bütün bir komünist sistemin bu “şeytanlığın” sorumlusu olduğu vurgulanır. (Öte yandan bu komünizm hakkında atıp tutan burjuvazi, Katolik kilisesini asla eleştirmez, Papalığı toplum içerisinde kayırır. Ama bilindiği üzere Papalık “yanılmaz ve daimi oteritedir”) Ancak ne zaman ki tartışma dönüp dolaşıp kapitalist-emperyalist sisteme gelir, işte orada akan sular durur. Bu tartışmada bütün bir toplumun ürettiğinin şahsi gaspına dayanan kapitalist üretim ilişkileri, bu ilişkilerin doğurduğu sınıflar ve bunlar arasındaki antagonizma, bunlar arasındaki toplumsal ilişkiler ve bunların tepesinde bir bulut kütleleri gibi duran din, kültür, gelenek ve görenek gibi insanlık açısından kahredici sonuçlar doğuran hususlar zihar tartışılmaz. Bunları mevzubahis etmek bile mümkün değildir. Çünkü bunlar kapitalist dünyanın tabularıdır. Bunların üzerine mükemmel bir kozmetik makyaj yapılmıştır ve adı demokrasidir. Oysa bu denli atomize olmuş, sınıflara bölünmüş bir toplumda herkes için demokrasiden bahsetmek, insanlara şekere batırılmış zehir vermekten farksızdır. Ha keza böylesi bir toplumda “tek adam” diktatörlüğünden bahsetmek, tüm bu sıraladığım gerçekleri yok sayıp, bütün bir meseleyi getirip, “meczip bir iktidar delisine” bağlamakla eş değerlidir. “Çözüm” diye sorulduğunda, cevap hazırdır: “Hele şu tek adamdan bir kurtulalım, her şey güllük Gülistan olacaktır.”

Oysa o “tek adamın” hangi sınıfı temsil ettiği ve/veya hangi sınıfların koalisyonu sonucu “tek adamın” orada olduğu zinhar sorulmaz ve sorgulanmaz.

Vitrindeki “tek adama” bakılmasını isteyen, iktidara talip “muhalefet” konumundaki diğer hakim sınıflar ve onların siyasi temsilcileri böylece sistemi temize çıkartacaklarını ve kendilerinin aynı iktidar koltuğuna gelip oturacaklarını düşünürler. Bir de bakmışsınız “tek adam” gitmiştir ama yukarıda kapitalist toplum için saydığım tüm özellikler berdevam etmektedir. Sonuç: Halk kitlelerinde muazzam bir aldatılmışlık duygusunun yaşanmasıdır.

“Kapitalist sistemin mi bunların koltuklarında kalmasına ihtiyacı var?” sorunuz önemli. Buna verilecek yanıt: hem evet, hem de hayır. Çünkü bu olasılıkların her ikisi de kapitalist sistemin “ulvi çıkarlarınca” BELİRLENİR.

Öncelikle evet, çünkü kapitalist sistem sömürü için “istikrar” ister. Bakın size çok uçta bir örnek vereyim. Birinci Körfez Savaşı’nda, ABD ordusu Kuveyt’ten girdi, Irak’ta Şii kitlelerin ayaklanmasını teşvik etti. Bağdat’ın kapılarına geldi ve Saddam Hüseyin’i ve BAAS rejimini devirmekten vazgeçti. Neden? O sıralar akli melekeleri yazı yazmaya elverişli olan Kissinger’in ünlü sözünü hatırlayalım: “En kötü kontrol, kontrolsüzlükten daha iyidir.” Bakın o esnada bile bütün resme bakarak (dünya, bölge ve diğer bir dizi faktörü göz önünde bulundurarak) Saddam ve BAAS rejiminden daha iyi “istikrar” sağlayacak bir gücün olmadığına kanaat getirip, geri çekiliyorlar.

Şimdi de tersinden bakalım. Ve sorunuza “Hayır” diyelim. Çünkü o “tek adam” şayet, kapitalist sömürü ihtiyacının gerekli “istikrarını” sağlayamıyorsa ve kendi çekip gitmemekte ısrar ediyorsa, gözünün yaşına bakmazlar. Örneğini ABD’nin dünya ve ülke içersinde biriken çelişkileri ve hakim sınıflar arasındaki çatışmanın derinleşmesi ve buna paralel olarak Nixon’un temsil ettiği sistemin halk kitlelerinde uyandırdığı ve patlama noktasına ulaştığı çelişkiler sonrasında “Nixon Skandalı” diye de bilinen “DeNixonizasyon” tasfiyesi yaşanmıştır.

Ancak Trump (ve Pence) bir “tek adam” olmadığı gibi tam teşekküllü faşist bir rejimi 2016’dan beri adım adım konsolide ederek gelmektedir. Devletin kolluk kuvvetleri ve ordunun yanı sıra kendi paramiliter güçlerine sahip ve bunların sayısını mütemadiyen büyütmede. Hakim sınıfların diğer kesimlerini devletin dışına iterken, kendi güçlerini oraya iyice yerleştirmekte.

Kapitalist sömürü için gerekli "istikrarı" zorla sağlayacağına dair garanti vermekte. İnşa ettikleri rejime, sistemin içerisinden rakiplerinin "hadi git artık" demesinin yasama-yürütme ve yargıyla önünü almakta. Tıpkı Nazi rejiminin yaptığı gibi.

3 Kasım'da Amerika halkları gerçekten Trump'a yol verir ve Trump'da başka bir şey yapamadan çekip gitmek zorunda kalırsa bu yukarıda verdiğim otoriter/faşizan kişi/sistemlerin de çöküşü anlamına gelir mi? Yani Biden ile Amerika bambaşka ve yeni bir zamana Biden ile geçebilecek mi?

Yanıt:

Bu maalesef öyle kolay olmayacaktır. Burada Bob Avakian'ın 1 Ağustos 2020'de yaptığı tarihi çağrıya [Bkz: Bob Avakian'ın 1 Ağustos Bildirisi, "Şu Anki Acil Durum, Trump/Pence Rejimini Acilen Gönderme İhtiyacı, Bu Seçimlerde Oy Vermek ve Devrim İçin Temel İhtiyaç Üzerine" - <http://yenikomunizm.com/su-anki-acil-durum-trump-pence-rejimini-acilen-gonderme-ihtiyaci-bu-secimlerde-oy-vermek-ve-devrim-icin-temel-ihtiyac-uzerine/>] kulak vermeliyiz:

"Bu rejimi devirmek için sadece oy verilmesine güvenmek neredeyse kesin olarak çok kötü, hatta feci sonuçlara yol açacak bir durumdur."

Neden?

Çünkü Avakian'ın uyarısı adeta tüm alarm zillerini çalar niteliktedir: "Tamam! Oyumu verdim, bu sistemin çek-balansı artık Trump'ı evine yollar" türünden bir rehavet, gelmekte olan felaketin bilincinde olmamakla eş anlamlıdır.

Zira Avakian'ın milyonlarca insanın sokağa çıkmasını talep ettiği aynı çağrıda belirtildiği gibi:

"Bu faşist rejim tarafından neyin temsil edildiğini görmek gerekiyor, ayrıca Trump'ın sadece ona karşı oy kullanacak kişilerin oylarını bastırmaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda görevde kalmak için güçlü ve şiddetli bir baskı kullanmaya da hazırlandığını görmek gerekiyor. Bu rejimin HEMEN ŞİMDİ! (OUT NOW!) gitmesi gerektiği şeklindeki birleştirici talep etrafında şu an gerçekten büyük ve sürekli bir seferberlik kurmak kritik ve ivedi bir önem taşıyor! - Ve eğer durum gerektiriyorsa, seçimden sonra bile buna devam etmeye hazır olma yönelimi ile bunun

yapılması gerekiyor.”

Tarihsel tecrübenin de ispat ettiği gibi faşizm sandıkla gelir ama sandıkla gitmeye razı olmaz ve gitmez. Burada kilit ve tayin edici nokta Biden değil kitlelerdir. O kitlelerin bugünden seferber edilmesi elzemdir.

Biden meselesine gelince. Burada tekrar Avakian'ın çağrısına -uzun olma pahasına- kulak verelim:

“Bu kritik zamanda bu rejimi iktidardan uzaklaştırmak için şiddet içermeyen ve uygun olacak her yoldan yararlanılmalıdır. Ve eğer Trump/Pence rejiminin devrilmesini talep eden kitlesele protestolara rağmen bu rejim oy verme zamanı geldiğinde iktidarda kalırsa -temel olarak buna dayanmadan- bu rejimin gitmesi için gerekli tüm araçlar kullanılmalıdır ve bu süreç Trump aleyhine oy vermeyi de içermek durumundadır (eğer seçimin fiilen yapıldığını varsayarsak). Açık olmak gerekirse, bu durum kazanma şansı olmayan bazı adaylar için ‘tepki oyu’ vermek demek değildir, Trump’a karşı etkili bir şekilde oy kullanmak Demokrat Parti adayı Biden’e oy vermek anlamına gelir.

Bunun nedeni, Biden'ın (ve genel olarak Demokrat Parti'nin) aniden oldukları şeyden başka bir şey haline gelmesi değildir: bunlar sömürücü, baskıcı ve kelimenin tam anlamıyla ölümcül kapitalizm-emperyalizm sisteminin temsilcileri ve araçlarıdır. Seçim süreci, biz devrimci komünistlerin Burjuva Seçim Saçmalığı (BSS) olarak isyan ettiğimiz şey olmaya devam ediyor. Bu seçim süreci boyunca daha iyiye yönelik hiçbir temel değişikliğin gerçekleşemeyeceği ve genel ve bütün olarak, özellikle de bu sistem altındaki oylamanın bir yol olarak -ve dahası bunun tek yol olarak- görülmesi halinde bunun mevcut sistemi güçlendirmeye hizmet edeceği, anlamlı bir değişim yaratmayacağı bir durum söz konusudur.

Ancak bu seçim farklıdır...

Mesele Biden ve Demokratların ‘iyi’ bir şeyi temsil edip etmedikleri ya da temel anlamda Demokratların Cumhuriyetçilerden ‘daha iyi’ olup olmadığı değildir. Bu tarafların ikisi de iktidardaki siyasi partileri yönetiyor ve hiçbir aday en temel ve esas anlamda ‘iyi’ bir şey temsil etmiyor. Biden anlamlı bir şekilde Trump’tan ‘daha iyi’ değildir - bununla birlikte Trump da

değildir ve faşist düzenin sağlamaştırılması ve uygulanması açısından gerekli olan hareketin bir parçası olmadığı anlamına gelir.

Bu seçime, hangi adayın 'daha iyi' olduğu şeklindeki bir bakış açısıyla yaklaşmak söz konusu olanın gerçekten derin risklerini ve potansiyel sonuçlarını anlamamak demektir. Gerçek şu ki, bu seçimlerden yalnızca tek bir 'iyi' çıkabilir: Trump'a ve tüm faşist rejime kesin bir yenilgi yaşatmak. Bunu yapmak, Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen her şeye ve bu sistemin tüm baskı ve adaletsizliklerine karşı mücadeleyi sürdürmeye devam etmek için çok daha iyi koşullar yaratacaktır ve dünya halklarına büyük bir hediye olacaktır."

Biliyorsunuz. Kuduz aşısının özelliği bir başka kuduzdan (ölü kuduzdan) elde edilmesidir. Trump'ın seçimlerde kesin bir yenilgi alması, bir iç savaş için hazırlanan kitlelerinin demoralize olmasına ve Trump/Pence rejimine karşı olan insanların daha da mobilize olmasına yardımcı olacaktır ve bu seçimdeki tek "iyi" de bu olur. Yoksa daha iyi olduğundan değil. Avakian, tarihi önemdeki 1 Ağustos Bildirisi'nde ve sonrasında kaleme aldığı yazılarında -ki bunlara yenikomunizm.com'dan erişilebilir- döne döne ABD emperyalizminin Demokrat Partisi ve adayı Biden'ın neden Trump'dan "daha iyi" olmadığını anlatmakla kalmaz aynı zamanda bunlara neden güvenilmemesi gerektiğini ve seçimleri kazanmaya pek de hevesli olmadıklarını, Cumhuriyetçilerin tabanını kaybetmemek için neden ayak dirediklerini teferruatlıca anlatır. Ve tekrar, daha şimdiden doğru hedefler ve doğru ilkeler temelinde bir araya gelmiş sokağa çıkması gereken kitlelerin tayin edici önemine dikkat çeker.

Onun için, insanlık açısından Trumplı bir ABD felaket, Bidenlı bir ABD eski jandarmalığın devamı olacaktır. Her ikisinden azade bir Amerika, insanlık için ancak yeniyi temsil edebilir. Hatırlayalım. Avakian tarihi çağrısında ne diyor?

"Temel amacımız ve bizlere rehberlik eden yıldızımız halen aynıdır: DEVRİM - DAHA AZI DEĞİL!"

Bugün böylesi bir devrimin gerçekleştirilebilmesi için bu temel yönelimimize bağlı kalarak, Trump/Pence faşist rejimini durdurmalı ve onu iktidardan defetmeliyiz. Bunu gerçekleştirmemiz, Trump/Pence faşist rejimi ve bu sistemi temsil edilen her şeye, bu sistemin tüm caniyane

saldırılarına, baskılarına ve adaletsizliğine karşı mücadeleyi sürdürebilmek için çok daha iyi koşulları doğuracaktır ve bu durum dünya çapında pozitif bir atmosferin doğmasına önemli bir katkıda bulunacaktır.

***Ercan Jan Aktaş:**

École des hautes études en sciences sociales - EHESS / Paris Sosyal Bilimler Yükseokulu